

Tiszaszőlős történeti áttekintése a 14. századtól 1977-ig

(Pálfi Veronika szakdolgozatának felhasználásával)

Tiszaszőlős a Tisza bal partján fekvő település, Tiszafüredtől 8 km-re Jász-Nagykun-Szolnok megyében.

A falu területén a régészeti leletek alapján már az őskorban - közel 4500 éve - éltek emberek. Győrffy György történeti földrajzi munkája szerint nevét először 1256-ban említik írásban Zeuleus formában egy birtoktulajdonlasi vitával kapcsolatosan. Balázs Ferenc Heves vármegye történetét feldolgozó műve azonban későbbre, 1332-1337-re teszi az első írásos említés dátumát, amikor a pápai tizedlajstromban, mint a kemeji főesperesség plébániája szerepelt.

A XIV. században a Tomaj nembeli Abádiak tulajdona volt, de 1368-ban Nagy Lajos király Kun Mózesnek is adott itt részbirtokot. 1480-83. között többször kerültek zálogba az Abádi család földterületei, míg végül Nagykincesi Orbán győri püspök és testvére kezébe jutott. A Derzsi-családnak, a szoklyói Szabó, a Besenyei, a Szőlősi családoknak, sőt a XVII. századtól a Székyeknek is voltak itt birtokai. Így érthető, hogy az egri adójegyzékben több család nevén szerepelt.

1552-ben az egri vár törököktől való megvédésének évében, 1554-ben 12 lakott jobbágyporta adózott innen Eger várához. A növekedés egyik oka az, hogy a közeli Domaházát elpusztította a török, ezért lakói betelepültek a faluba 1554-ben, s ettől kezdve Domaháza területe is a településhez tartozott. A falu ekkor Külső-Szolnok vármegye része, de 1569-ben az országgyűlés Heves vármegyének adta. 1571-ben már a szolnoki szandzsákhhoz tartozott, tehát török uralom alá került.

1576-ban 20 lakosa volt a településnek, mely az 1593-1606-ig tartó 15 éves háború alatt apadt ugyan, de a népesség folytonos volt, a falu nem pusztult el, 1 1/2 portáján éltek még 1635-ben is. A török rablógazdálkodás és a felszabadító harcok pusztításai miatt 1675-ben már csak 1/4 népes porta volt itt.

Debrecen a hazai reformáció központja és Eger, benne a reformált vallású végvári katonák közelsége okozta, hogy Tiszaszőlősön a Kálvini reformáció terjedt el. 1621-ben már református lelkész nyugtázza a plébániai nyolcadot.

1666-ban a Wesselényi-féle Habsburg-ellenes összeesküvés után a kincstár valószínűleg elkobozta birtokosaitól a területet, így kerülhetett 1693-ban Glücksberg ezredes kezére, aki kifizette érte a fegyverváltságot, s aki a közeli Kótelek birtokosa is volt. 1672-ben a lakosság egy részét elhurcolják, 1695-től pedig bihari menekült jobbágyok szállják meg a területet, később magyar lakosság is települ, így 1696-ban már 45 háztartást találhatunk itt.

1706-ban azonban majdnem kiürült a falu a délvidéki rácok és Rabutin labanc tábornok pusztításai miatt, de vándorlók, menekülők ez alatt az idő alatt is lakják. A régi lakók 1712-ben kezdtek visszaköltözni a nádasokból és a biztonságosabb településekről, mint Tiszacsege, Sarud és Halász, ahová menekültek. Az ekkori visszatelepülést bizonyítja az is, hogy 1712-ben Szerdahelyi András lett itt a lelkipásztor, tehát már folyt vallásos élet, bár épp a helyi anyakönyv szerint csak három évvel később tértek vissza az eredeti lakók. 1715-ben az állami

összeírás 15 jobbágyot és 3 zsellért talált itt, akik ekkor már kaszás rétet és 429 köből szántót műveltek, s malmuk is volt.

1721-ben Bátorkeszi György lelkipásztor működése alatt Szőlős igazolta ősi jussát az egyházhoz a Pesti Commissio előtt. 1786-ban pedig új templomot építettek toronnyal és két karral. Nemcsak az egyháznak, hanem a nemeseknek is igazolniuk kellett a földhöz való jogukat. 1717-ben Kun Mózes leszármazottai, s később a Székyek birtokjogát sem ismeri el a neoacquistica commissio, az újszerzeményi bizottság, melynek feladata a birtokviszonyok rendezése, ezért szinte az egész falu a pazonyi Elek-család birtokába kerül. 1720-ban már 3 nemes, 27 jobbágy és 7 zsellér családot tartottak számon, s a művelés alatt levő területek nagysága is nőtt.

Nem lett mindenki egyszerre állandó lakos, néhányan termékenyebb tájakat keresve készültek elmenni, vagy a régi földesuruk elől menekülő szökött jobbágyok voltak, akik mindig készen álltak a továbbindulásra. Az ideiglenesség rányomja bélyegét a település szerkezetére és a gazdálkodás módjára. Ez azonban nem csupán Tizzaszőlősre volt akkoriban jellemző. Csak a véglegesen letelepülők építettek maguknak tartós házat, az elvándorolni készülők kunyhókban, vermekben, istállókban húzták meg magukat. Az ideiglenesség az oka annak is, hogy a földön ismét rablogazdálkodás folyik. A betelepülők szabad foglalással veszik birtokba a területet. Minden évben a település határának más-más pontján gyepet törnek fel, hiszen a lakosság kevés, a föld sok. Kezdetben a nagy területű szűzföldek nem tették kifizetődővé a kiélt határrészek gondosabb megmunkálását, a trágyázást pedig ebben az időben még nem alkalmazták. A jobbágybirtok általában csak 4 kisholdnyi terület volt, mert a nehezen szántható, szikes, vízállásos gyep megmunkálásához 6-8 ökröt is be kellett fogni. Ha nincs elég igaerő, a jobbágyok összefognak, egykorú kifejezéssel cimborában dolgoznak. A gyalogjobbágyok, akiknek nincs iga állatuk kézi napszámot teljesítenek a földjüket megszántó társaiknak. 1728-ban Tizzaszőlősön két 6 ökrös, egész ekés, 17 4-2 ökrös, cimborás, 25 gyalogjobbágy és 3 földnélküli zsellércsalád élt. Ekkor nem volt beosztva a falu határa, nem voltak még szabályos parcellák, dülők, még csak többszöri szántás vagy több nyomás sem.

A lakosság számának növekedésével együtt járt, hogy már nem lehetett olyan szabadon váltogatni a megművelt területet, jobban meg kellett munkálni a kiválasztott földdarabot, hogy nagyobb termést adjon. A vetés előtt már kétszer szántottak, bevezették a kétnyomásos gazdálkodást, s dülöket, parcellákat alakítottak ki, mely maga után vont a földdarabok évenkénti újraosztását. Tizzaszőlősön 1730-40. között tértek át a földek időszakos, rendszeres kiosztására. Mindenki igaerejének megfelelő területhez juthatott, az igitlan jobbágy is igényelhetett földet, amit kézi munka ellenében más gazdákkal megszántathatott. Az igaes ökrök számához igazodik a befizetendő adóteher nagy része is.

1770-ben a Mária Terézia-féle úrbérrendezés végrehajtásának előestéjén a faluban még mindig az újraosztásos földközösség működött. Az Elek és Komjáthy földesurak birtokrészén szerződés, a Borbély-részen pedig bevett szokás szerint szolgáltak. Működött földesúri majorüzem is. Az úrbérrendezési szabályzatot 1770. áprilisában Brunszvik Antal udvari tanácsos kezdte végrehajtani Heves és Külső-Szolnok megyében. Ez a rendelet meghatározza a jobbágytelek külső és belső tartozékait, a földesúrnak és az államnak fizetendő adó mértékét.

Célja, hogy a jobbágy képes legyen a földesúrának lerótt terheken felül az állami adót is megfizetni. Az Elek családé a legtöbb jobbágy, s Elek László földesúr 1772-ben részleges

robotváltó, taxás szerződést köt földjének művelőivel, ezzel kedvezőbb helyzetbe hozva őket. Az úrbérrendelet nem hozott számottevő változást a lakosság helyzetében. 1770-ben 90 telkes jobbágy és 47 zsellér, 1771-ben pedig 91 telkes jobbágy és 42 zsellércsalád élt itt. 15 évvel később néhányan részt vettek a bácskai kitelepülésben, ez azonban a népességet jelentősen nem csökkentette, 1369-en éltek a faluban akkor.

1767-ben a katolikus egyházlátogatási jegyzőkönyv szerint már működik iskola protestáns iskolamesterrel. Az iskola vezetője a rektor, kinek javadalma a falu lakosainak jóvoltából a lelkészi javadalom fele. A lelkész keresete ekkor 85 írt, 50 köből búza, ugyanannyi árpa, négyköbölös vetés, 12 szálfá, 360 kéve nád, 10 fit faggyúra, 4 icce vaj, a tehénfejés fele, díjtalan őrzés. A rektor mellett dolgozó préceptor azonban csak könyöradományból élt. 1792-ben 40 növendék tanult Keszi Hajdú András rektor és 72 a préceptor keze alatt. A rektorok a XVIII. században mindig a debreceni kollégiumból kerültek ki, s felkészültségüket az előjáróság olyan nagyra ítélte, hogy 1804-től már nem alkalmaztak préceptort, mert annak teendőit a rektor is el tudta látni. A lánytanítókat mindig a helyi iskolában végzetten közül választották, s a fitanító is sokszor helyi születésű volt. 1825-ben a meglehetősen lerongyolódott egyházi épületek helyreállításába fognak az Elek-család költségén, s az 1860-as években a modern néptanítói munka is megkezdődik új iskolaépülettel és képzett tanítókkal.

1829-ben súlyos marhavész pusztított, melynek a Tisza mentén egész gulyák estek áldozatul. Az ezt követő kemény tél, az árvíz, a nyári aszály következtében 1831-ben súlyos éhínség lépett fel, s megjelent a kolera. Az éhhalál sem volt ritka, hiszen a szegény parasztnak nincs pénze, s a boltokban az a kevés ám, ami van nagyon drága.

A megyében először Tiszafüreden indítottak eljárást az elégedetlenségnek hangot adók ellen, a nyílt felkelés azonban elmaradt, s a járvány elmúltával a hangulat is lehűlt. Tizzaszőlősön ebben az évben a kolera 40 halálos áldozatot követelt, 39 ember gyógyult meg. A járvány ellenére a falu lakossága gyarapodott: 1828-ban 1513, 1835-ben 1533 fő volt.

1830. táján indult meg a településen a dohánytermesztés, 1849-ben 400 q-t termeltek az itt lakók.

A szabadságharc évében, 1848. november 3-án négy ember a bíróválasztáskor izgatni próbált, de elfogták őket, s vizsgálatot indítottak ellenük a Hevesi megyei hatóságok. Leiningen-Westerburg Károly naplója szerint 1849. március 24-én Tizzaszőlősre jött a 32. dandár Czillich őrnagy vezetésével. Leiningen véleménye a faluról a következő volt:

„Tizzaszőlős nyomorult fészek, nem messze a Tiszától. 25-én legnagyobb sajnálatomra itt pihenőt tartottunk, nem volt lehetséges egy napon annyi haddal átkelni a Tiszán.”

26-án Tiszafüreden át Poroszlóra mentek, s ezzel le is zárult a falu szerepe a szabadságharcban.

Az 1850-es években kezd megerősödni a református egyház anyagi helyzete. 1864-ben összesen 82 holdat kapott a templom a lelkész és az iskola javára. Gazdagodását azonban a 3 év múlva megörökölt Pálóczi-hagyatéknak köszönhetette. Ebben az évben alaposan felújították a templomot, még orgonát is kapott az Elek család jóvoltából.

Nem hozott a falu életében nagy változást az, hogy 1854-ben a Bach-korszakbeli közigazgatási változások Külső-Szolnok megyéhez csatolták. 20 évvel később más településekkel együtt kérték, hogy adják vissza az ősi Kemej nevet a vármegyének. Ezt a kérelmet 1876-ban a törvényhozás elutasította, s a település újra Heves megyéhez került.

Ekkor már a Tisza szabályozása is javában folyt. 1858-tól 1882-ig működött az Örvény-Abádi Társulat, mely Fodor János tervei alapján 1859-1862-ig építette a 31,5 km hosszú töltést. A gát biztonsági magasságának megállapításához az 1830-as árvíz szintjét vették alapul. Szőlősnél épült egy keresztgát, s két kanyarulatot vágtak át, a domaházit és a cserőközit.

1902. október 7.-én egy tűzvész során leégett a faluban 101 ház, 3 ember meghalt, sok családnak minden ingósága megsemmisült. A tüzet gyújtogatás okozta. A helyiek visszaemlékezése szerint bál volt aznap este, s az egyik hazatérő ember pipára akart gyújtani a színen, ahol a szalma lángra kapott, s a kedvezőtlen széljárás miatt csaknem az egész falu leégett. Hamarosan megkezdődött az újjáépítés.

A Szociáldemokrata Párt szervezése Heves megyében először Tizzaszőlősen indult meg. 1906-ban Elek István földbirtokos munkásai sztrájkoltak sikerrel a magasabb bérekért.

Sokan részt vettek az I. világháborúban, emléküket ma szobor őrzi. A Tanácsköztársaság idején megalakult a direktórium, Dögei Benedek, Szarvas Sándor, Fehér Imre és Péntek Ferenc voltak a tagjai. Az éhező lakosságnak a Csabai-féle kastélyból élelmet és tüzelőt osztottak. 1919. áprilisában megindult az intervenció román és csehszlovák csapatok részvételével. Ennek következtében a Vörös Hadsereg Keleti Főparancsnoksága elrendelte a Tiszántúl kiürítését, s Tiszafürednél egy védekező hídfő kiépítését. A hídfőállás vonala érintette Tizzaszőlőst. Az állás tartása és védelme a Tiszántúlról visszaözönlő katonákból összeállított alakulat feladata lett volna, melynek vezetője Sárói Szabó Tibor volt. A rendelkezésre álló csapatok felszerelése és ruházata csekély harcképességi fokon állt, s a várt erősítés nem érkezett meg.

Május 1.-én hajnalban Tizzaszőlőst támadás érte, ezért a Sárói-csoport vezetői a bekerítés veszélye miatt elrendelték a hídfő kiürítését. Az intervencióerők bevonultak a faluba, s a direktórium tagjait kivégezték. A román csapatok minden mozdíthatót elrekkviráltak, s a férfilakosságot internálták.

A háború után elkészült a négytantermes népiskola, a Hangya Szövetkezetnek székházat építettek. Közel 50 családi ház épült, faiskolát és sporttelepet létesítettek. Újjáalakították az Olvasókört, melynek 250 kötetből álló könyvtára volt. Tűzoltóegylet, Lovászegylet és Testnevelési Bizottság jött létre.

A két világháború közötti gazdasági válságot a falu lakosai is megérezték. A Földművelésügyi Minisztérium által a Minisztertanács részére készített összefoglaló jelentés szerint a helyzet - melyet 1930-ban a mezőgazdasági munkanélküliségről írtak - a következő volt:

„Heves megyében a rendesnél is jóval nagyobb a téli keresetnélküliség. Különösen a tiszafüredi járás tiszántúli részén fekvő községeiben a munkások, de még a gazdák is kölcsönbe vásárolt kenyéren élnek.”

A munkások és a kisbirtokosok körében nagy volt, nagyobb, mint korábban bármikor a nyomor.

A II. világháborúban a szovjet egységek 1944. októberben érték a Tisza vonalához. Tiszafüred megközelítése volt a céljuk, s ennek egyik iránya Tiszaszőlösön keresztül vezetett. A II. Ukrán Front csapatai október 18-án vonultak be a faluba. Tiszafüred és a híd azonban fontos stratégiai pont volt, így a harcok november 17-ig tartottak.

1945. január 30-án jelentés készült a Heves vármegyei főispánhoz és alispánhoz a lakosság hangulatáról, a közigazgatás működéséről. E jelentés szerint a lakosság egyelőre nyugodt, de panaszkodnak, mert nincsenek igavonó állataik, só, cukor, petróleum, lábbeli és ruházati cikkek.

Március 30-án megalakult a földigénylő bizottság, vezetője Cseh László lett. 2054 kat. h. területet osztottak szét május 12-ig 381 igénylőnek, nem részesült belőle 27 ember. A község lakosságának 17,1%-a jutott földhöz, ami a megye átlagánál jóval magasabb. A reform után 3 100 kat. h.-nál nagyobb földtulajdonnal rendelkező nagygazda maradt a faluban: a Csabai testvérek, Tóth István és a református egyházközség.

1947-ben az országgyűlési képviseléválasztáson a Független Kisgazda Párt 32%, a Nemzeti Paraszt Párt 21%, a Magyar Kommunista Párt 15%, a Szociáldemokrata Párt 15%, a Független Demokrata Párt 7%, a Polgári Demokrata Párt 6%, a Demokrata Néppárt 3%, a Radikális Párt 1% szavazatot szerzett. Az eredmények azt mutatják, hogy a lakosság az ország mezőgazdasági jellegére nagyobb hangsúlyt fektető pártokra szavazott nagyobb számban.

A következő évben államosítják a felekezeti iskolákat. A hiányzások száma nagyon magas, de próbálják a fiatalokat továbbtanulásra sarkalni, s ehhez tanulmányi segítyt is biztosítanak a falu előljárói.

A termelészövetkezetet 1949-ben hozták létre Szarvas Sándor Termelészövetkezet néven. A Tiszaszőlösi Községi Tanács 1950. október 22-én tartotta alakuló ülését, október 26-án jött létre a Végrehajtó Bizottság, s ekkor választanak tanácselnököt (Oláh Ferenc személyében), helyettest és titkárt. Feladatuk főleg a község infrastrukturális fejlesztése volt, hisz nincs még kész a villanyhálózat, s a vízellátást 3 szivattyús kút jelenti. Nincs tanácsháza, de 1950. december 3-án megnyílik a kultúrház a volt olvasóegylet épületében. Beindult az idénybölcsöde, s két napköztiotthonos óvoda is. Az iskolai úttörőélet 1948-ban kezdődött Seres Mária vezetésével.

1956-ban a támadások főleg a tsz. ellen irányultak. Október 27-én a kultúrházban népgyűlést tartottak, ahol kb. 150-200 fő vett részt, s megalakították a Községi Forradalmi Bizottságot. Október 28-án a Tanácsházán tartottak újabb gyűlést, s megpróbálták a község vezetőit lemondatni. A lakosság nagy része azonban nem vett részt semmiféle szervezkedésben. Többen kiléptek a tsz.-ből, de a mezőgazdasági munkák rendben folytak. 1957. február 27-én a tanácsülésen a kötelező beszolgáltatás megszüntetéséről határoztak, s ez volt az első lépés a parasztság termelési kedvének visszaállításában.

1959-ben alakult a Petőfi tsz., mely erősebbnek bizonyult a Szarvas Sándor tsz.-nél. 1968-ban a két szövetkezet egyesült.

Az orvosi ellátás véglegesen megoldódott az orvosi lakás és rendelő átépítésével, s 1975-ben új épület létrehozásával. Az iskolában javult a szakos tanárokkal való ellátottság, a hiányzások csökkentek. Többen tanulnak főiskolán, egyetemen, s ezeknek a fiataloknak a nagy része visszatér a faluba.

1968-ban a településnek 2220 fő a lakossága, csökken a természetes szaporulat, s elvándorlás is van. 1971-ben az állandó lakosok száma 2203 fő. A község beépített útszakaszainak hossza 18 km, ebből kiépített makadám út 6 km. A 20 férőhelyes állandó bölcsőde és 80 férőhelyes óvoda az igényeket kielégíti. A pedagógusok és óvodai nevelők száma 1974-ben 15 fő. Az általános iskola tanulóinak száma 206 fő. 166 olvasója van a község könyvtárának. 1973-ban új KISZ-klubhelységet adtak át.

Az ivóvízellátást 1971-ben 5 db közkút biztosította. 1972. december 22-én megalakult a Vízműtársulat, és a Szolnok megyei Víz és Csatornaművekkel kötött szerződés alapján hamarosan megkezdődtek a kivitelezési munkák. 1973-ban összesen 12 km hosszú vízvezeték épült, s a következő évre már csak 3 km-nyi volt hátra. Egy 50 m³-es hidroglobuszt állítottak fel 2 db víztárolóval, és 66 közkifolyót létesítettek. A következő feladat az utak fásítása és felújítása volt. A bölcsőde 10 állandó férőhellyel bővült, és szociális gondozók is dolgoztak már a településen. Az iskolaudvar nagyobb lett, s 1974. szeptemberében megkezdődött a napközi működése is.

1975-re teljes mértékben megvalósult a község vezetékes ivóvíz ellátása, postaszékház épült, lerakták kultúrház alapjait, de ez nem épült meg. 1976-ban már új tejbegyűjtő működik a Szolnoki Tejipari Vállalat beruházásában, és az új ABC áruház átadására is sor került.

A tsz. is fejlődik: 1972-ben étterem épül, két év múlva húsüzem és húsbolt nyílik. A község zöldség-gyümölcs ellátásának javítására Szövetkezeti Zöldségbolt alakult. A település szolgáltató-ipara nem kielégítő. Bár rádió és televízió-szerelő van, fodrász nem működik.

1976. december 6-án fontos döntést hoz a Községi Tanács. Kéri annak elrendelését a minisztériumtól, hogy Tiszaszőlős Község Tanács Tiszafüred Nagyközség Tanácsával Közös Tanácsá alakuljon. 1977. április 1-én ez meg is történt, s ezzel Tiszaszőlős elvesztette önállóságát.

A település történetének megírásához felhasznált irodalom

1. CSALOGH Zsolt: Múzeumi levél Tiszaszőlősről = Múzeumi levelek. 4. sz. 1961.3-5. p.
2. GYÖRFFY György: Árpád-kori Magyarország történeti földrajza 3. köt. Bp.: 1987. 137. p.
3. Adatok Szolnok megye történetéből 2. köt. Szerkesztette Botka János. Szolnok. 1989. 637. p.
4. TÓTH Dezső: A Hevesnagykunsági református egyházmegye múltja: Az egyházi élet hétköznapijai. 2. köt. Debrecen. 1942. 195-201. p.
5. Magyar városok és vármegyék monográfiája. 20. köt. Heves vármegyei ismertető és adattár. Szerkesztette Ladányi Miksa. Bp. 1936. 256-296.p.
6. ld. 4.
7. ld. 5.
8. ld. 5.
9. ld. 3. 639. p.
10. PESTY Frigyes: Az eltűnt régi vármegyék. 1. köt. Bp. 1989. 121- 123. p.
11. SOÓS Imre: Az egri egyházmegyei plébániák történetének áttekintése. Bp. 1985. 267. p.
12. ld.4.
13. ld. 3. 639. p.

14. ld. 4.
15. ld.4.
16. ld. 5.
17. ld. 11.
18. ld. 9.
19. SOÓS Imre: A jobbágyföld helyzete a szolnoki Tiszatájon: 1711-1770. Szolnok. 1958. 39. p.
20. SOÓS Imre: Heves megye benépesülése a török hódoltság után. Eger. [19?]. 12-13. p.
21. Tizsaszöllös I. Keresztelési, házassági halotti. 1760-1785. [Anyakönyv, református eklézsia].
22. .ld. 4.
23. ld. 21.
24. ld. 4.
25. ld. 4.
26. ld. 5.
27. ld. 19. 3-23. p.
28. ld. 3. 640. p.
29. ld. 27.
30. ld. 28.
31. ld. 19. 23. p.
32. ld. 3. 639-640. p.
33. SZÁNTÓ Imre: A katolikus népoktatás helyzete Heves megyében a Visitatio Canonicák tükrében: 1750-1850. Eger. 1957. 159. p.
34. ld. 4.
35. MÜLLER János: Kolerajárvány és parasztlázadás Heves és Külső- Szolnok vármegyében 1831-ben = Archívum. 9. 1979. 120. p.
36. ld. 3. 639. p.
37. PALUGYAI Imre: Jász-kun kerületek s Külső-Szolnok vármegye leírása Bp. 1993. (reprint) 228-229. p.
38. ld. 28.
39. Az aradi vértanúk. Összegejtötte Katona Tamás. Bp. 1979. 109. p.
40. ld. 4.
41. ld.28.
42. ld. 10.
43. KÁROLY Zsigmond - NEMES Gerzson: Szolnok és a Közép-Tiszavidék vízügyi múltja. 2. köt. Bp. 1976. 49. p.
44. ld. 28.
45. ld. 28.
46. ld 28.
47. Értünk éltek: A forradalmi munkásmozgalom kiemelkedő, elhunyt Szolnok megyei harcosainak életrajzgyűjteménye. Szerkesztette Gecsényi Lajos - Selmeczi László. 2. jav. bőv. kiad. Szolnok. 1974. 37 p., 40-41. p., 111. p., 138-139. p.
48. BÉKÁSSY Jenő: Heves vármegye újjáépítése Trianon után. Bp. 1931. 338. p.
49. VADÁSZ István: Hídfő Tizsaszőlöstől délre: A Tanácsköztársaság Vörös Hadseregének harcai Füred környékén = Szolnok Megyei Néplap. 1987. jún. 20. 10. p.
50. ld. 48.
51. KISS Dezső: Parasztsors-parasztgond: 1919-1944. Bp. 1960. 103. p.
52. ld. 3.641. p.
53. KÁRSAI Elek - SOMLYAI Magda: Sorsforduló. Iratok Magyarország felszabadulásának történetéhez 1944. szept. - 1945. ápr. I.köt. Bp. 1970. 499-500. p.

54. ld. 53. 2. köt. 102. p.
55. ld. 52.
56. KISS Gábor: Tiszaszőlős község fejlődéstörténete. 2. köt. Tiszaszőlős. 1969. 3-51. p.
57. ld. 52.
58. ld. 56.
59. Jegyzőkönyv. A Tiszaszöllősi Községi Tanács 1975. július 1-én megtartott üléséről. 4. szám.
60. ld. 56.
61. Jegyzőkönyv. A Községi Tanács Ügyrendi Bizottságának 1971. október 15-én megtartott üléséről. 1. szám.
62. Jegyzőkönyv a Tiszaszöllősi Községi Tanács 1974. május 10-én megtartott üléséről. 2. szám.
63. ld.61.
64. ld. 62.
65. Jegyzőkönyv. A Tiszaszöllősi Községi Tanács 1976. június 30-án megtartott üléséről. 2. szám.
66. Jegyzőkönyv. A Tiszaszöllősi Községi Tanács 1976. szeptember 30-án megtartott üléséről. 3. szám.
67. Jegyzőkönyv. A Tiszaszöllősi Községi Tanács 1976. november 19-én megtartott üléséről. 4. szám.
68. Jegyzőkönyv. A Tiszaszöllősi Községi Tanács 1976. december 6-án megtartott üléséről. 5. szám.
69. D. SZABÓ Miklós: Közös gondok - hiányzó tanácstagok = Szolnok Megyei Néplap. 1978. december 3.
70. TAKÁTS Béla: Tiszafüred 1984-1988 évi eseménynaptára. Tiszafüred. [1991.] 5. p.